

РЕШЕНИЕ

№ 38822

гр. София, 21.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **9404** по описа за **2025** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 72, ал. 4 ЗМВР.

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при 01 РУ – СДВР, [населено място], чрез юрисконсулт Д. И., срещу Решение №4913/09.11.2024 г. по анд. № 8508/2024 г. по описа на СРС, НО, 105 с-в, с което е отменена заповед за задържане № 225-зз-696/25.05.2024 г., издадена от младши експерт И. В. И. – командир на отделение в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция към 01 РУ – СДВР“, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР във връзка с чл. 167, ал. 3 от НК е постановена принудителна административна мярка – задържане за срок от 24 часа на Р. А. А. и частна жалба на Р. А. А., чрез адвокат К. срещу Определение № 1187/20.03.2025 г. по анд. 8508/24 г. по описа на СРС, с което е оставено без уважение искане за изменение на решението в частта му за разноските.

В жалбата на касатора- полицейски орган при 01 РУ – СДВР се оспорва решението на СРС, като неправилно и постановено при допуснато нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Счита за неправилни изводите на първоинстанционния съд за липса на правно основание за задържането на ответника. Искането до съда е за отмяна на обжалваното решение и да постанови друго, с което да потвърди оспорения акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение във вр. с решение на СЕС С – 438/2022 г.

В частната жалба на Р. А. А. се претендира отмяна на определение № 1187/20.03.2025 г. по анд. 8508/2024 г. по описа на СРС, в частта му за разноските, като се постанови ново, с което

да се присъдят разноските в общ размер на 500 лв, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА. Направено е искане за присъждане и на 500 лева разноски пред настоящата инстанция, на основание чл. 38, ал.2 от ЗА.

В проведеното по делото съдебно заседание, касаторът и ответник по частна жалба, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът и частен жалбоподател, редовно призована, не се явява и не се представлява.

СГП, редовно уведомена, представлява се от прокурор В., който изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли съда да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Административен съд - София-град, X касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба се явява ДОПУСТИМА, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, X касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В атакуваното решение СРС е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото доказателства. Приел е за установено, че на 25.05.2024 г. в 00:30 часа, Р. А. А. е била задържан със заповед за задържане на лице № 225-зз-696/25.05.2024 г., издадена от младши експерт И. В. И. – командир на отделение в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция към 01 РУ – СДВР“ на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Извършен е обиск на лицето, за който е съставен протокол. Задържаното лице било освободено на 25.05.2024 в 16:00 ч. По случая било образувано ДП № 15152/2024 г. по описа на 01 РУ – СДВР за извършено престъпление по чл. 167, ал. 3 НК.

За да отмени издадената заповед за задържане, първоинстанционният съд е приел, че формалното посочване на основаниято за задържане не изпълнява целта на закона, така посоченото основание не означавало нищо и не е достатъчно като описание, тъй като адресатът не може да разбере защо на практика е задържан от властите. Посочено е, че липсата на основание за задържане или наличието на такова, което обаче е недостатъчно задържаното лице да разбере защо се налага временно ограничаване на свободното му придвижване, всякога е съществено нарушение на процесуалните правила по издаване на заповедта и е основание за отмяната.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

От правна страна съдът е приел, че процесната заповед е издадена от компетентен полицейски орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 72, ал. 1 ЗМВР, в предвидената от закона писмена форма, но е отменил същата тъй като в нея не се съдържат фактическите основания, обосноваващи налагането на принудителната административна мярка.

Разпоредбата на чл. 72, ал. 1 ЗМВР установява хипотезите на задържане на лица от органите на МВР. Тези хипотези са изброени в седемте точки на ал. 1 на чл. 72 ЗМВР. За да отговаря на изискванията за законосъобразност, упражняването на правомощието по чл. 72, ал. 1,

т. 1 ЗМВР изисква от полицейския орган да посочи в заповедта за задържане на лице не само правното основание, но и да опише конкретни фактически обстоятелства, при които е извършено противоправното деяние, към което твърди да е съпричастен задържаният. Нещо повече, следва да са изложени и факти относно необходимостта от прилагане на принудителната административна мярка, за да се обезпечи възможността на лицето, чиито права са засегнати, да се запознае с основанията за издаване на административния акт. Цифровото посочване на състав на престъпление от Особената част на НК не отговаря на същественния въпрос - въз основа на кои известни факти към момента на издаване на заповедта административният орган приема, че е извършено общественоопасно, противоправно и съставомерно деяние по чл. 167, ал. 3 НК.

При тези обстоятелства правилен се явява извода на съда, че липсва посочено фактическо основание за задържането на А.. Основанията за задържането не могат да се извеждат от дадените от лицето обяснения и съдържанието на подадената от него жалба, същите следва да са намерили отражение в останалите приложени по делото документи. В тази връзка правилен е извода, че не са посочени основанията за издаване на заповедта.

На следващо място законосъобразен и съответен на анализа на приложените доказателства е изводът на районния съд за наличие на основания за отмяната на оспорената заповед за задържане на лице. Липсата на посочени конкретни фактически основания за задържането или действия/бездействия на задържаното лице е несъвместима с константната практика на ЕСПЧ. В заповедта не са обективирани факти или обстоятелства, които позволяват да се презюмират извършени действия от лицето, спрямо което е постановена принудителната мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, в нарушение на установения ред, осъществяващи елементи на престъпление от общ характер, за което следва да се води разследване по реда на НПК. От първия диспозитив на Решение по дело С-608/21 г., се установява, че член 6, параграф 2 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство трябва да се тълкува в смисъл, че допуска прилагането на национална правна уредба, според която основанията за задържане на лицата, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, включително информацията за престъпното деяние, в извършването на което са заподозрени или обвинени, могат да бъдат изложени в документи, различни от акта за задържане. Същата разпоредба обаче не допуска тази информация да бъде съобщена на посочените лица само при евентуално оспорване на законосъобразността на задържането по съдебен ред, а не в момента на лишаването от свобода или в кратък срок след началото на същото. В случая не се установява наличието на такива основания, нито административният орган успя да докаже, че същите са предявени на лицето при задържането му. Във втория диспозитив на цитираното решение ЕС посочва, че член 6, параграф 2 от Директива 2012/13 трябва да се тълкува в смисъл, че разпоредбата изисква основанията за задържането на лица, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, да съдържат цялата необходима информация, за да имат те възможност ефективно да оспорят законосъобразността на задържането си. Тази информация трябва да съдържа описание на релевантните факти, известни на компетентните органи, сред които фигурират известните време и място на настъпване на фактите, формата на конкретното участие на тези лица в предполагаемото престъпление и дадената неокончателна правна квалификация, като същевременно отчита стадия на наказателното производство, така че да не се вреди на напредването на текущо разследване. В случая изпълнението на това изискване също не се установява, тъй като органът отново не успя да докаже наличието на известните му факти и данни, тяхното описание и времето и мястото на настъпването им, както и формата на участие на лицето.

Приложената мярка за принуда освен фактически необоснована е и несъответна на

целта на закона. Нарушен е основният принцип за съразмерност по чл. 6 АПК, доколкото прилагането на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР следва да е необходимо за постигането на законовите цели. В настоящия казус нито е обосновано, нито е доказано, че за постигане на предвидените от закона цели е било необходимо задържането на Р. А..

С оглед изложените съображения, касационният съдебен състав изцяло споделяйки изводите на районния съд, намира, че касационната жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена, а обжалваното с нея решение – оставено в сила. Не се установява наличието на касационни основания, обуславящи отмяната на проверявания съдебен акт. Обжалваното решение като правилно, следва да бъде оставено в сила.

Настоящият състав на АССГ, счита частната жалба за основателна. Съгласно чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА), адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица, като правилото на чл. 38, ал. 2 от закона регламентира, че в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 38, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. В производството пред СРС адв. Н. К., САК е осъществила безплатна адвокатска помощ по обжалване и процесуално представителство по делото, в който случай се дължи възнаграждение в претендирания размер от 500 лева, който не е прекомерен, предвид фактическата и правна сложност на делото и извършените процесуални действия.

Ето защо съдът намира, че искането на процесуалния представител на жалбоподателката за присъждане на разноски е основателно и определението на СРС, с което е оставена без уважение молбата за изменение на решение №4913/09.11.2024 г. по нахд № 8508/2024 г. на СРС следва да бъде отменено и постановено друго, с което искането за присъждане на адвокатско възнаграждение да бъде уважено.

Разноски се дължат и за частната жалба срещу определение №1187/20.03.2025 г. по анд. 8508/2024 г. по описа на СРС, в частта му за разноските, разгледана заедно с касационната жалба в открито съдебно заседание на 24.10.2025г. Размерът на адвокатското възнаграждение от 500 лева следва да бъде намален, предвид направеното възражение за прекомерност, при съобразяване на разрешенията, дадени в Решение от 25 януари 2024 г. по дело С-438/22 на Съда на Европейския съюз и на обстоятелството, че делото не се отличава със значителна фактическа и правна сложност, в полза на адв.Н. К. САК следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, X касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4913/09.11.2024 г. по анд. № 8508/2024 г. по описа на СРС, НО, 105 състав.

ОТМЕНЯ Определение № 1187/20.03.2025 г. на СРС, НО, 105 състав, по анд. дело № 8508/2024г. и вместо него постановява:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адв.Н. К. САК

адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата в размер на 500 лева по нахд № 8508/2024 г. на СРС, НО, 105 състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адв.Н. К. САК адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата в размер на 100 лева за изготвяне на частна жалба срещу Определение № 1187/20.03.2025 г. на СРС, НО, 105 състав, по анд. дело №8508/2024г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: